

ваше, че чудотворецъ-тъ е отишълъ, и тая вѣра идеше отъ мѣсто на мѣсто и обиде цѣло-то царство, като растеше, колко-то повече ся простираше все повече и повече.

VIII.

Откакъ добыхъ и иконъ-тѣ, нищо повече не задържа-ваше наши-ты пѣтници въ цариградъ. Приготовихъ ся на пѣтъ събрахъ да понесѣтъ съ себе многообразны вещи, за кои-то имъ бѣ жалъ да ги оставятъ, особно защо-то не можяхъ да ги добыѣтъ по привинциѣ-ты. Книгы, дрехы и другы разны нѣща, що бѣхъ си накупили половинъ годинъ врѣмя, всичко това не можеше изъ Цариградъ да ся прѣнесе въ Търново на плещы-ты на двама челоуѣцы. Инди купишъ коніе, мьскы, човале, и ковчегы, наяхъ слугы и пустихъ ся на пѣтъ, не съвсѣмъ господарскы, защо-то не бѣхъ въ носила, както пѣтувахъ у онова врѣмя господаре-ти, нѣ не пакъ и до толкосъ съ прѣкаранъ скромность, както що бѣхъ дошли въ столицъ-тѣ на вѣсточно-то царство. Петръ и Ясень добрѣ наорѣжани, вздахъ на коніе напрѣдъ, а слѣдъ тѣхъ бѣхъ ся наточили на-товарени мьскы и коніе, а слѣдъ тыя пакъ една дружина отъ вѣорѣжены конницы. Тыя конницы бѣ имъ далъ грыжливый коморникъ, кой-то ся боеше, да не бы да му пострадать нѣкакъ сестринци-ти въ планинъ-тѣ.

Коморникъ-тъ не щяше да пусти свои-ты сестринцы, а особно Петра.

— Не ходи, казваше му.

Петръ молеше уйка си, и отговори му, че трѣбва да иде.

— Не ходи, налѣгаше коморникъ-тъ.

Ала Петръ никакъ ся не прѣдумваше.